

være den enkelte Commune selv, som kommer til at tilraade eller fraraade, at dens Bidrag bliver forhøiet, og jeg troer, uden i mindste Maade at ville nedsette Kjøbstadcommunalbestyrelserne, dog med Bestemthed at kunne udtale, at der ikke vil findes nogen, eller i alt Fald vil det vistnok være meget faa Kjøbstadcommunalbestyrelser, som ville tilraade at forhøie det Bidrag, som nødsnødvendigvis skal paalægges dem. Der er jo imidlertid, som allerede af den ærede Ordfører bemærket, en meget væsentlig Forskjel paa disse to Endringsforslag, hvilket ogsaa gjør, at jeg maa stille mig noget forskjelligt til dem. Hvad det første angaaer, nemlig det under Nr. 1, som kun gaaer ud paa at forhøie den Nedsættelses Quantum, som Ministeren raader over, da har det for mig ikke samme Betænkelse som Forslaget under Nr. 3 a, der gaaer ud paa at give Indenrigsministeren Myndighed til at forhøie Bidraget. Og hvorfor? For det Første, fordi Forslaget under Nr. 1 bliver indenfor den givne Ramme af Loven, og dernæst, fordi Indenrigsministeren ved Benyttelsen af den yderligere Myndighed, som her agtes givet ham, kan støtte sig paa Forslag fra Communerne, hvorhos det jo heller ikke kan lades ubemærket, at disse Forslag fra Communerne skulle komme ind til en bestemt Tid og afgjøres samlede under Et, saaledes at Ministeren i selve de indkomne Forslag vil kunne finde en Veiledning til Afgjørelsen. Det forekommer mig f. Ex. ganske klart, at dersom det skulde falde et af de jydske Amt, som er rigelig forsynet med Jernbaner, ind at ville gjøre Indstilling om, at enkelte Egne i dette Amt, fordi de laae i en Afstand af over en Mil eller saa fra Banen, skulde have en saadan Nedsættelse, medens andre jydske Amt ikke havde gjort lignende Forslag for Egne, der ubetinget vare langt mere qualificerede dertil, saa vilde ingen Indenrigsminister kunne gaae ind paa at tiltræde det første Amts Forslag, idet det vilde være en aldeles piensynlig Uret, ikke alene imod hele Provindsen, men navnlig imod de mere qualificerede Egne. Hvad derimod Forslaget under Nr. 3 a angaaer, da maa jeg bemærke, at Ministerens Stilling ligeoverfor dette bliver en heelt anden, thi her vil

det blive ham, der skal komme paa Spor efter, gaae paa Jagt efter Egne og Byer, som kunne trænge til at komme til at betale et Extrabidrag. Der vil selvfølgelig ikke blive givet ham den allerfjerneste Veiledning i saa Henseende; ikke en eneste Commune i Landet vil give ham en Anthyndning om, hvilke Egne der skulle betale mere, idetmindst ikke nogen Kjøbstadcommune. Hvad Amtscommunerne angaaer, da kan man ikke være fuldt saa vis derpaa, thi der er en Mulighed derfor; men hvad Kjøbstadcommunerne angaaer, da troer jeg at kunne sige, at der ikke vil komme noget Forslag i denne Retning fra dem. Altsaa bliver Indenrigsministeren med Hensyn til Anvendelsen af den Myndighed, som er foreslaet givet i Forslaget under Nr. 3 a, langt uheldigere stillet end ved den noget tilsvarende Myndighed, der er foreslaet i Forslaget under Nr. 1. Vanskeligheden for Indenrigsministeren bliver ikke alene den, at komme paa Spor efter disse Communer og Egne, som ere særlig qualificerede til at betale Mere, men efterat han er kommen dem paa Spor og har indhentet vedkommende Communalbestyrelseres Erklæringer, tør det vistnok forudsættes, at i de allerfleste Tilfælde ville disse Erklæringer være fraraadende i mere eller mindre stærke Udtryk; nogen Støtte i Erklæringerne vil Ministeren vistnok ikke finde. Det vil altsaa komme til at hvile paa Ministeren alene eller næsten alene at gjøre Brug af denne Ret, og naar man saa seer hen til den ganske forskjellige Bestaenighed af de to forskjellige Myndigheder, at Ministeren i det ene Tilfælde, nemlig ved at benytte Myndigheden under Nr. 1, gjør godt imod enkelte Egne og Byer, og det — jeg kunde næsten sige — paa Alles Bekostning, eller dog i alt Fald at de, der komme til at undgælde for denne Hensynstagen fra Ministeren, blive en stor Masse Statteydere af Hartkorn, hvorimod han ved at benytte Myndigheden under Nr. 3 kommer — jeg vil ikke sige — til at gjøre ondt, men til at gjøre Noget, som Folk langt fra ansee for at være godt, idet han paalægger større Skat eller Bidrag, end Vedkommende egentlig finde at være rigtigt, forekommer det mig, at man noget stærkere, end Ministeren vel kan være tjent med, skylder Ansvar for disse Paaligninger